

hogy a nőnek a tisztviselői pályán csak szerény megélhetést kell biztosítani, ehhez a szerény megélhetéshez pedig elégséges, ha az elméletileg megalapozott szaktudás helyett egy pár gyakorlati készség elsajátítására nyújtanak neki alkalmat. A főváros szerencsétlen irodai tanfolyamainak síp-pal-dobbal hirdetett fényes eredményei (szakemberek az ellenkezőjét tudják) imponálhattak úgy a szakoktatási tanácsnak, hogy – pestiesen szólva – egyszerűen bedőlt a főváros álláspontjának és sürgősen kiküszöbölte a tantervből azt a kevés elméletet is, ami eddig benne volt és ehelyett – hozsanna a széles látókörű férfiaknak, akik így akarták – kötelezővé tette a – gépírást.

A szakoktatási reform kérdése tehát nem hiába vajúdott hosszú éveken át. A vajúdas eredménye még kisebb, mint az a bizonyos kis egér, de legalább áldozatul esett neki egy fontos szaktárgy, a kereskedelmi földrajz tanítása.

A főváros ezen óriási vívmány lejében megszünteti eddigi irodai tanfolyamait, illetve azok elnevezését, de női kereskedelmi szaktanfolyam címen fenntartja – hír szerint – az összes eddigi kurzusokat, úgy hogy az immár egységesített tanterv alapján nem kevesebb mint tizenhét tanfolyam ontja most már a 15 éves, szaktudással éppenséggel túl nem terhelt leánykák a tisztviselői pályára. Különösebb jóslási tehetség nélkül is elképzelheti mindenki, aki ismeri a tőke és a munka harcának mozgató rugóit, hogy milyen lesz a helyzet a tisztviselői pályán néhány év múlva.

Kaptunk azonban flastromot is: a főváros megnyitja az első felsőkereskedelmi leányiskolát.* Nagy örömmel halljuk ezt és figyelmébe ajánljuk az új iskolát minden szülőnek, aki leányából igazi tisztviselőt akar nevelni. Az örömünk azonban nem zavartalan, mert sok okunk van félteni az új iskolát, amelyre ezen a téren a kísérleti nyúl szerepe vár. A sok ok közül említsünk csak kettőt: az új iskola, mely a hároméves oktatás révén amúgy is erősen számít a szülők fokozottabb áldozatkészségére (amiben eddig a pontig teljesen igaza van), szerfelett drága is. Olyan magas tandíjat szed, hogy már ezzel is mesterségesen nagyon kicsire szorítja növendékei számát. Ezenfelül – úgy halljuk – borzasztó szűken méri a tandíjmentességeket, úgy hogy a vagyontalan, de intelligens középosztály gyermekeit egyszerűen kirekeszti. Honnan rekrutálódják már most az iskola tanuló-anyaga, ha a leginkább számba jövő társadalmi rétegeket eleve kizárják belőle, ellenben a főváros maga csábítja őket tizenhét jóval olcsóbb és jóval rövidebb kereskedelmi kurzusába? Nem inkább az új iskolának kellene, ha egyelőre anyagi áldozatok árán is, minél nagyobb látogatottságot biztosítani? Hogyan akarja a főváros ezzel az új iskolával az önmaga csinálta tisztességtelen versenyt kiállani?

Valósággal édesgetni kellene ebbe az iskolába a tanulókat és ránevelni a szülőket arra, hogy ebbe a sokszorosan drágább iskolába adják gyermeküket, mert az alaposabb szakképzettség olyan befektetés, amely idővel bő kamatot hoz.

* Minthogy a Vas-utcai iskolaépület még nem készült el, a beírássok a Rökk Szilárd utcai kereskedelmi fiúiskolában folynak.

A KERESKEDELMI LEÁNYISKOLÁK KÖRÜL.

Írta: GERGELY JANKA.

Hosszú és örömtelen, de értékes tanulságokban bővelkedő az az utazás, amelyet az első kereskedelmi tanfolyamtól a Budapesten most megnyíló első felső kereskedelmi leányiskoláig meg kellett tennünk. Az expreszvonatok és a repülőgépek korában bizony többnyire gyalogszerrel figyelhettük csak meg a női kereskedelmi szakoktatásnak gyorsnak éppenséggel nem mondható fejlődését. A húsz évvel ezelőtt szervezett női kereskedelmi szaktanfolyamok egyszerűen túlélték önmagukat. Húsz év előtt egészen jók lehettek, ha nem is tisztviselőképzés céljaira, de legalább a gyakorlati tanoncképzés elméleti kiegészítése gyanánt. Minthogy szervezetük hiányosságait húsz esztendő alatt a hivatalos körök is észrevették (elég gyors volt ez a megállítási processzus), összeült a kupaktanács és kisütötte, hogy a kurzusok rosszak, a belőlük kikerülő növendékek nem állják meg a helyüket a tisztviselői pályán, tehát változtatni kell a tanterven. Eljutván ehhez a megállapításhoz, le is vonták a konzekvenciáit és átszervezték a női kereskedelmi szaktanfolyamokat. Ezt az átszervezést azonban a lehető legszerencsétlenebb módon vitték keresztül. Az az özönvíz előtti felfogás érvényesült ugyanis,

A nagykoncepciójú szociálpolitika úgy kívánná, hogy az ismeretek tárháza bárki előtt nyitva álljon, mérítsen abból kiki annyit, amennyit elbír. Az észszerű iskolapolitika meg azt kívánná, hogy az új iskolatípust, ha már megcsinálja a főváros, igyekezzék is minél intenzívebben kihasználni és ennek érdekében is szüntesse be a rövid tanfolyamokat, melyek megfelelő tisztviselő-anyag nevelésére alkalmatlanok; de annál alkalmasabbak arra, hogy sírásói legyenek a még meg sem nyílt felső kereskedelmi leányiskolának. Vájjon ez a két modern szempont összefogva legyőzi-e a főváros iskolapolitikájában is mindjobban lábrakapó reakciót, mely a kereskedelmi szakoktatás terén oly féltő gondossággal igyekszik a nő számára „a szerényebb megélhetést” biztosítani!